

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי פירן מהל'
מסירה הלכה ד סמג
לחזן קע טויש'ע איין סימן
בל פסוק ו:
לד ב מיי פסוק ה'
טויש'ע שס פסוק ה':
לד ג מיי פסוק מהל' גרסות
הלכה ח סמג פסוק כ'
טויש'ע איין סימן ד פסוק
א ויבצר אלסם סוף פרק ו
דרכות (ה):
לד ד ה' מיי שס הלכה ט
טויש'ע שס פסוק ה':

רבינו גרשום

[illegible]

א) ואולי צ"ל דבחווק דשמרים
ב) ואולי צ"ל וסלנא סזא
דמיא נפסד חילך וחילך.

צו:

לא עשימיה ספיר כיון דאחמין בתוך שלם מאכל וזילך בדרוש לוקח ואפי' לא נתן מעות חיוב ליתן ומיהו נראה דהיכא דלא עשימיה בשעת לקיחה סודא"ה המוציא ממכירו עליו הראיה דספיקא הוא והא דמתן (לוקח דף א"ז) המוכר לו לחצירו ודאחמין אינו מוציא בבשריותו מיירי

בז' חנינא דלקמן כ' פ"ה וז"ל דמיייר
הכא דיריעין בקנקן דהמורכר הוא
טוב דאי לאו אמאי חייב בנחירותו
למלא ליה המורכר היין היה טוב בקנקן
גרס יו' מן ג' האנקלן ולא אייבי
לשהיי' אלא לשמותו או להריון ככלי
אחר כמו שהוא ואמר לו שהוא
בנקנים דלוקא אבל דוחק לומר
דמיייר כגון שמורכר שמרזו וזה הקנקן
ומזן גדול ואם הקנקן גרס כבר היה
מממין מקודם ויותר ממיייר לומר
הכא מן ג' ואפי' בקנקן דלוקא
דלוקא בקנקן להממין מן ג' אלא
ודאי לא טעימיה ספיר והתם
לאמר ג' (ו) ואמר ליה למקפה:
ושמואל אמר השרא אבאפיה
דנברא שוואר. פירש
[ר"ש] דחמרא מוליה דנברא גרס
דסבינא ליה כר' חייא בר יוסף
דלקמן ולכן אינו ברשות מוכר ואין
נראה חזק דהוא ליה למינקט האי
לישנא דלקמן דחמרא מוליה דנברא
גרס ועוד כי אמר לקמן ופליגא דר'

חיים בר יוסף ה"ל למימר ופליגא דשמואל ועוד דאין סכרא שיגרס מולי
דגרבא שימרה להדמין חור' ג' לעולם אין היין ממחמך אלא לאחר ג'
ועוד הקסא ר"י דין קאמר לעלי ג' ימים הראשונים ודאי יין
ודלמא מוליה דגרבא גרס והמחמך ונראה לגרס לפר"ם חמרא
האפסיה דגרבא שואר כלומר היין כיון שנשאו נכספיה נתקלקל על ידי
שנענו ומיירה להמחמך ור"י וי"ט בר חנינא דאמר לקמ דבקנקים
דמכור מצי א"ל לא קנקן וידי"ם מצי א"ל כי למתא דקנקים
על ידי שנענו ולמא יחלם והמכור וי"ל דלקמן מוקי לה דבא"ל למקפס
דקיון דא"ל הי"ט כי לו להקקים אפי' שנענעו ואפילו אחר ג' א"י
דלקמן כיון שהוא לאחר ג' יומי י"ט לנו תלפוס שנמחמך דכרבי
מחא השנענו גרס אלא חור' ג' לו לנומ השנענו גרס מדרמא
ליה לא טעימיה שפיר אכל ק"ק אחאי לא הוי דרשות מוכר דהא
דאעמא דכרי זכנ לוקח מיניה לזילאית משס ונעלעלו ויפי' ר"י קשה
דשיכרי עגד שינדא כוסייה דרבי אלא ב"ן קאמר שמואל אלא היין
דמוליה דגרבא גרס וליא שפיר דא"ל כיון דכרביי היין בוגד וגו':

אחד שבת תשרי בו' מרחשון שהב' לאו דוקא שבת תשרי אלא א"ת. אמר מקדש בר דא' כיצד יבואש דתמרי מנכר עליו שהכל יועי' רהיט דקדש הכס דתורה לא יבוא אל דייב מן תמרי מנכר עליו בורא פ' דייב יועי' ואפי' הווא' מן החיים וענבים היו יועי' בעלמא אל א' דמ' ובוד דמיי' עלה ברייתא דתרומה דקאמר כמאן כ' היא תנא דתניא ד' וטעמא י"ל אלא אשמאי לעילויא כשפעה דנב' ואמר שבר שיעורי' דשערי' עביד דלמא מיא עיקר: **אין** ה"ב באחרים. ואמר ר"ת דלוחא ואמא ארבעה מנכרין עליו שהכל וילמא למימר דפלגני עדיק משל הוא והתנן הממדת ונתן מים בנדה ומלא עליו כדי מדתו פטור ור' י' מדדיוקי דמיתו של שטריס הוא השכן ובר שיעור הוא דלין לפרס ארבע' ביומא דבדי' מיתו מ' פליגי ואמא הממדת ומאי קושין שאני תמיד דא' כי' דלא רמא תלמא ואפי' תרבע כל שכן דפלגני: **כל** חטא דלא ד' ד' עו: וס' כוס של ברכה לרין שיהא כל רובע בריעית כדי שימוגא וס' אל יחסר המזג אלס י' אם ס' כגד סתהדי קטנה וילא וס' דלמא מים ואמר י' והכא א"ת ד' חלקים מים ואמר רבני' מים בנכסא דבמזיוא י' (שם ד' עו) ש' מן השורין דומי' דא' וס' לן (סנהדרין ד' ג') מקרא דבני' כ"ג ורבני' מנחה פ' דדרש אל יחסר אלמ מ"ט יחסרו וישארו כ"ג ואין ב"ד שקול מוסיפין עליהן עוד א' וי"מ דאל יחסר המזג דהיינו מזג י' הראוי' לנ' דחלקים מים דהיינו פ"ג. י' רבני' שמואל דלא מוג' לא נאשאי' כבדי' מיתו מ' לא פליגי טבל וקסה מהא דתנן בכסף פ"ק דחולין (ד' כה) וס' הממדת יניקא בכסף מעשר ואיט' פוסל את המקום ואמר בגמ' מני לא ר' יוסה דמערב ואפילו אל המנכר תמורה בעלמא הוא וי' דהשמי' יבואש דא' אלס ספיא הוא אלס נחשבו י' וכל הווא' ל' לפסול אל דמיי' פליגי דלין ואל י' קושא כל כך אל הו' רבנן ואחרים כרבנן דרבי יהודה

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

וְשׁוֹמֵאֵל אִמֶּר. אֵינוֹ חַיִּיב בְּאִחְרָיוּתוֹ אֲעִ"פּ הַסְחָמִין בְּתוֹךְ חֲבִית שֶׁל מוֹכֵר מִשּׁוּם דְּחִמְתָּהּ אֲנִיבָה דִּבְגֵּרָה שׁוֹרֵר עַל כִּתְף הָאָדָם מְדַלֵּג כְּלוֹמַר מְמַלֵּא גֹרֵם חֶטֶא שֶׁל בַּעַל הָיִין כִּדְנִפְקָא לָן קְדָמָן (דף נח.) מְדַכְכִּיבִי אִף כִּי הָיִין צוּגֵד הַבֶּלֶךְ מִשּׁוּם מוֹכֵר דִּלֵּא מוֹכֵר לְקוּקָה תֵּלֵא דִּירָךְ קָרִיִּים (כך שֶׁמֶעֱמֵי מִרְבִּיט וְאֵי בִּבְלָק מִפְּעוּל)

(ו' קי:) וכן מלאכי נמשכות הגאונים
וכן עיקר): **עובדה**. [זן דיעל]
כותים לשמולל דמוכה סתם ממני'
לקמן פסקוק) כותים לשמולל: **שמי**
יון. הוא תמד שנותני מים ע"ג
שמרים ומתמדין אותן ושותין אותן.
שהכל נהיה בדברו. אצל כל בורא
פרי העץ בשכר תמרים ולא בורא
פרי האדמה ובורא מיני מזונות על
שכר שעורין דלא חשיבי ולא בורא פרי
הגפן בשמיר יון: **אחרים אומרים**.
אשמיר יון קאי: **רחל תחלה**
סוקות מים ואייתי' מינה תלתא יואת
אפי' שיש יון טעם יון דביעי' על
פלגי ולא כלום כלומר אפי' אחרים
מודו לדיט יון חשוב לבצר עליו
בורא יון הגפן דאפי' ג' דאשבחנך
פלוטאג צבילי הכל שוחטין (חולין דף
ק"ה:) כי ב' יהודה ורענן שהתמדת ונתן
מים במדה ומלא כדי מדתו דרכי
יהודה מחייבי ולקמן [טז.] נמי מייחי לה
הני מילי גבי מעשר ומשום חומרה
דמעשר לאפי' ר' יהודה מודו לדמי
המתמד

ומפרישין ממנו על יין גמור אבל לגבי ברכת היין שהיא חשובה לא יצא
אלא שהכל שהרי על כיון אם ארז שהכל נהיה בדבריו יאן (בכרת מ:) והכל
אחריהם תתלהם שפיר דמי: **לפלא עול.** במים ואותן תלתא נפקי: **ושפגא.**
ומתור: **בשיאס פלגי.** דמיא לא כלום הוא: **ואחרים נכדי תלתא**
מים עול ותרי ופגלא מים נפיק דאין דרך ללאת כל הכנסם אלא
מן המים ושאריו והואלן היין דפירא קפי מנעילי: **פס להו.** מ
היום שנים של יין בתרי ופגלא של מים וכ"ס דחרמא (א) ופירא מעיל
הוא מעילא של עד תלתא מים אבל לעיל דרמא תלתא ואפיק תלתא
אין לימר שמן המים שאברו והיין יאן דאין רגלים לדבר הואיל
והוא מלא יותר מכדי ממשו כי הכא ולא"ן נפיק מן היין פגלא הוא
ודקא דוד פגלא בתמשה פלגי מים הוא כלום הוא: **וביטרי מדרי**
ומדורו מי פלגי דו. אבל לא פריך ובכדי מדורו (א) לא פלגי
בתמיה דפרשיית טעמא דהי דגבי מעשר פלגי משום חומרא
דמעשר גבי ברכת היין מודי להו רבי יהודה לרנן דמנכר שהכל:
התמחד

דבש חמרים מנצק עליו שהכל מ"ט כדאמר ביבלי מזכרין (דברות 29)
ועלמא הוא והיכלא את הפירות קציע ויטע ולא כמו שפי' בהכלות גדולות
העץ דהא קאמ' מר בר רב אשי דקציע בעלמא הוא והיכלא מן הפירות
קציע בעשור והרבוט (חולין 97 ק:). כסופא את הדרשניטעל בעל היכלא
חמרים ויין תפוחים כו' חייב קרן וחומש דביר ר"א ור' יהושע פוסק
דלא אישטין לעלויה דלית ליה עילויה אחריונא כפון ועוד דמי יימר
יין שעשוין מן ההרגלניטע אפי' איז ביה טעם יין דלא רמא תלחא
דמי דהא אמר רבשי עליו טעם יין (פסחים 97 פ:). ומדל לא ר' עשויו
דה חמרי ומשני הא בדווקא הא בנפולניטע פירוש: ההיא דפורטני גרוב
דפורטני חשוב וההיא דהמחמד אייבי דפורטני דל"ח מאי פריך לקמן
יני דחשיב אלף דלוי על שטרם חשיב יומר וחס"ה מזכרניטע עליו שכל
על עד חד תרתיטע מילא לאו חמרי הוא. והכי אמר ברית המולאי (י"ג שם)
מילא עד ברית וקסא דמחמד בפרק תלמי דניטע ממונתי (מנהגין 97 א'
לאו אינו יואל אחד מהן שהולך ללאת משמע דממונ דריש דהוי ב'
התק דהתם למחמד סנהדרין תמונ דין אסוריו דסגי ליה נשעי חלקי
ניטע לא מילא תמנה דרביעי דסנהדרין לא חוו לדיני (נפשות) דנפקא
דממונ מו"ג בניטעטורי' ו' קאמר לא יחקר מהממונ מו"ג אסנהדרין ד'
דה רבי כ"ג ומיהו בירושלמי ובפסיקתא דריש לה בדיהא דממונ דין
ממונ (מלכרי) דהי' כ"ג על חד תלמיט: **ובירור** מבי' מדרה מי
דרי' יהודה חמירי דמלי' לשטיי דר' יהודה אינו אלף חומרא לענין
אלף החמין אינו ניקח בכסף משער ופוסל את המקום שהסחמין
יהודה ואל רבנן דתנן התם ה' ויחא קושא נימא לעולם ר'
ליה אפילו בלא החמין אינו אלף כי אם מחמיר עליו ר' יהודה
ה' כמו בכסף מים שאובין דכשר וי"מ דלא פריך וכבדי מדחו מי לא
וגל אי דמיא מכדי מדחו פטרי מאן נינהו לא רבי יהודה ולא רבנן:
הוא

מסורת הש"ס

(א) שבת עז. פירושין סע.
(ב) [חכמה בן] (ג) [דף לו:]
(ד) [מולין טו:] (ה) גר מהר"ם
דלמרינג. (ו) רש"א ג"א לע'
ושין ברית. (ז) ג"ל ג"כ רש"א,
(ח) [וע"ע חוס' שבת עז. ד"ה
דלמרינג].

הגהות הב"ח

(א) יושבם היה מש להו
וה' דחמה מעליה כל-ל
ותיבא ויפירא נחמק: (ב) היה
ויבא ויכר ויבדל ויבדלו (ג)
לא: (ד) חוס' היה נבדל
כל שלשה ויכר הסס לאחר
ויבקען דלוקה אינו
חייב באחריותו ובקען
דמוכר חייב באחריותו
כיון דאמר ליה למקסא:
(ד) היה ויבא ויכר ויבדל
עליו ר' יהודה לשאר (א) חוס'
תלמי' ויכר ק"ל ויעקב אי
נמי:

מוסף רש"י

חמרא אכתסא דמאריה
שוואר. זה קיטבו מזה טוב
ומולו גורס להחמץ ובי"ח ק"א.